

SOLEMNITAT DE CORPUS (A)
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
25 de maig de 2008
Jo 6, 51-58

Fa uns anys, el teòleg alemany Karl Rahner va dir una frase que ha resultat profètica: “el cristià del futur serà místic o no serà”. En altres paraules: en el s. XXI qui no tingui una vivència intensa i personalitzada de la fe cristiana, deixarà de ser cristià, perquè la societat no sols ja no li oferirà un ambient de conviccions cristianes, sinó que presentarà un models de vida i de pensament indiferents, relativistes i fins oposats a la fe. És, germans i germanes, el que podem constatar cada dia. Només es manté com a cristià el qui té una vivència intensa i ha reflexionat la seva fe.

L'evangeli d'aquesta solemnitat del Corpus ens indica, precisament, quin és el camí per tenir una vivència intensa i personalitzada de la fe i, per tant, per poder mantenir-la en nosaltres i testimoniar-la als altres en la societat plural com a camí de vida i de joia en la pau. Ens ho ensenya a partir d'una imatge carregada de significat. La del menjar i beure. Són dos elements imprescindibles per a viure; sense alimentar-se i sense ingerir líquid no es pot tenir vida. A partir d'aquesta constatació, Jesús a l'evangeli ens deia que això també s'esdevé a un nivell superior. Per tenir vida espiritual, el cristià ha de menjar i beure; així podrà viure amb sentit i coratge i podrà rebre la penyora de vida per sempre.

I, ¿què és el que cal menjar i el que cal veure per tenir aquesta vida que és espiritual i esdevé eterna? Jesús ha començat parlant de *pa*; però no es tracta pas del pa ordinari que pasta el flequer. Jesús parlava d'un *pa* espiritual. Un *pa* que és la seva Paraula que ens parla de l'amor que Déu ens té i ens il·lumina l'existència amb les penes i alegries que comporta. El *pa*, a més de la Paraula és, també, segons que hem sentit, el Sant Do de l'Eucaristia, el sagrament que ell ha confiat a l'Església. Per això podem dir que el *Pa* veritable que Jesús ens dóna és ell mateix fet Paraula i fet Sagrament eucarístic per tal de nodrir-nos la intel·ligència i donar-nos vida en l'Esperit quan l'escoltem i quan combreguem.

L'expressió tan forta que fa servir *menjar la seva carn i beure la seva sang*, ens remet a la realitat de l'Encarnació, del Fill de Déu fet home i per això *baixat del cel*. Tots els qui creiem en Crist som invitats, doncs, a alimentar-nos del Verb fet *carn*. Aquesta expressió ens remet, també, a l'ofrena suprema de la vida de Jesús dalt al creu, quan vessà la seva *sang* per amor nostre. Efectivament, el pa i la beguda que ens nodreixen espiritualment són el seu *cos* i la seva *sang* oferts al Pare i a la humanitat. El sacrifici del Calvari i l'Eucaristia són inseparables. Per això Jesús deia que el *pa* que ens dóna té un efecte molt superior al del mannà que els israelites van menjar en el desert durant l'èxode vers la terra promesa. El seu *pa* té tota la força guaridora i vivificant perquè, pastat en el si de Santa Maria, ha estat “entregat” a la creu per a la vida del món. I aquest *pa* és capaç de donar la vida ara i per sempre perquè és portador de l'Esperit.

Però, hi ha més. Jesús no ha parlat només de donar-nos la vida, com si fos una realitat que quedés externa tant d'ell com de nosaltres. Ha parlat, també, de presència, de compenetració: *qui menja la meva carn i beu la meva sang –deia– està en mi i jo en ell*. Aquest estar, o romandre en ell, és una expressió típica de l'evangeli segons sant Joan per referir-se a la relació personal amb Jesucrist feta de fidelitat perseverant i viscuda en l'amor que s'estableix entre ell i el creient, i que demana també la correspondència del creient envers Jesús. És a dir, *menjar amb fe el cos i la sang* de Crist crea una relació d'amistat que porta a la presència interior de l'un en l'altre, que porta a una relació personal recíproca.

Aquesta és la meravella: que per mitjà de la Paraula i de l'Eucaristia es crea una relació profunda i íntima entre Jesús i el creient. Es crea una compenetració tan forta si es viu amb intensitat i es correspon al do rebut, que només un mal ús de la llibertat per part nostra que ens meni al pecat pot fer-la minvar o cessar. ¿Com podem ser, doncs, cristians “místics”, per reprendre l'expressió de Karl Rahner? Acollint intensament la Paraula de Jesús i vivint en profunditat l'Eucaristia. I

celebrar-la, rebre-la, no ens tanca en nosaltres mateixos; al contrari, ens invita a compartir la taula amb d'altres i crea uns lligams de comunió que demanen un fort compromís social, solidari dels més desvalguts o marginats.

En aquesta solemnitat joiosa que ens porta ressons pasquals, tres dels nostres escolans i la germana d'un altre faran la primera comunió. Són l'Arnau, l'Andreu, en Joan i la Núria. Avui és un dia important per a vosaltres i tots us felicitem. Com a cristians que sou pel baptisme que vàreu rebre, ara Jesús us dóna el seu *pa* i el seu *vi*. Ser convidats a aquesta taula us ha de fer sentir molt joiosos. Jesús us crida a ser amics d'ell i des d'avui vol que el vostre parlar amb ell sigui més sovint i més intens, d'amic a amic. ¿I com podeu parlar amb Jesús? Escoltant o llegint l'Evangelí i deixant que us surti espontània la pregària. I sobretot quan rebeu el *cos* i la *sang* de Crist en l'Eucaristia; feu-ho sovint i agraïu-li que vingui a vosaltres, expliqueu-li allò que porteu a dins, els vostres desigs, els vostres sentiments, que sigui el vostre confident més íntim; demaneu-li que us ajudi, i deixeu que us parli al fons del cor.

Units a vosaltres que feu la primera comunió, avui, solemnitat del Corpus, tots nosaltres agraïm el do de l'Eucaristia i renovem la nostra fe en la presència del Verb encarnat, del Senyor que ha lliurat el seu *cos* i la seva *sang* a la creu i ara ens els ofereix en els Sants Dons eucarístics. Mentre ens en nodrim, adorem la seva presència d'amor i ens sentim invitats al col·loqui personal en la donació recíproca. Nosaltres aportant-hi el nostre desig de fidelitat barrejat amb la nostra fragilitat i la nostra vacil·lació. I ell fent-nos participar del seu amor introntollable i de la seva gràcia perquè puguem viure per sempre. Un col·loqui que s'inicia en la celebració litúrgica i que és bo de continuar, particularment avui, davant el Tabernacle. Així, amb la vivència interior i personalitzada de la fe cristiana podrem ser testimonis en el nostre s. XXI que busca, de vegades sense adonar-se'n, veus profètiques i mestres autèntics.